

— Не съмъ гледалъ кое е, — избѣбра съ едвамъ скрита досада Кардашевъ, който съвсѣмъ не можеше днесъ да се занимава съ друго, освѣнъ съ цѣлѣта си.

— Помислете, забравили сте... Нумеро? — питаше съ втораченъ погледъ немилостивия чловѣкъ.

Нѣмаше спасение, трѣбваше да се обади цѣлата тайна. Кардашевъ обади кжщата си.

— Днеска, по единъ часътъ щж ви дойдж: петнайсетъ минути, най-много дваисетъ само, щж ви занимаж... Ще ме задлъжишъ много.

— Но азъ днесъ съмъ много занятъ, другъ пътъ! Каишевъ го изглежда въ недоумѣние...

— Неможете ли тука да ми обадите за какво се касае? — попита Кардашевъ, като прѣдпочиташе да чуе тука повѣренията му, за да може и тукъ да ги остави. У дома си той не желаше да смутяватъ размишленията му подобни ненужни впечатления.

Каишевъ се понавжси, но се покори на необходимостта, приближи се още повече до Кардашева и повѣрително и ниско зафана:

— Вие сте приятель съ министра Х? Нали? Знамъ. Ето каква е работата. Завчера министерството давъ на търгъ една постройка. Азъ и Каракушевъ, — знайте Каракушева?

— Знамъ. Не го знамъ... Сѣ едно...

— Азъ и Каракушевъ сме съдружници. Почтенъ човѣкъ... При переторжката ние дадохме послѣдната, най-ниската цѣна. Слѣдователно, остана върху насъ, върху мене и Каракушева, разбирате? Биж азъ веднага телеграфъ въ Пеща за да ми дойдатъ по-скоро нужнитѣ материали, правж една поржчка за петнайсетъ хиледи лева. Разбирате?

— Разбирамъ.

— Хж, задлъжнявамъ петнайсетъ хиледи лева... Азъ на правителството съчувствувамъ, тоестъ, смѣж да кажж: